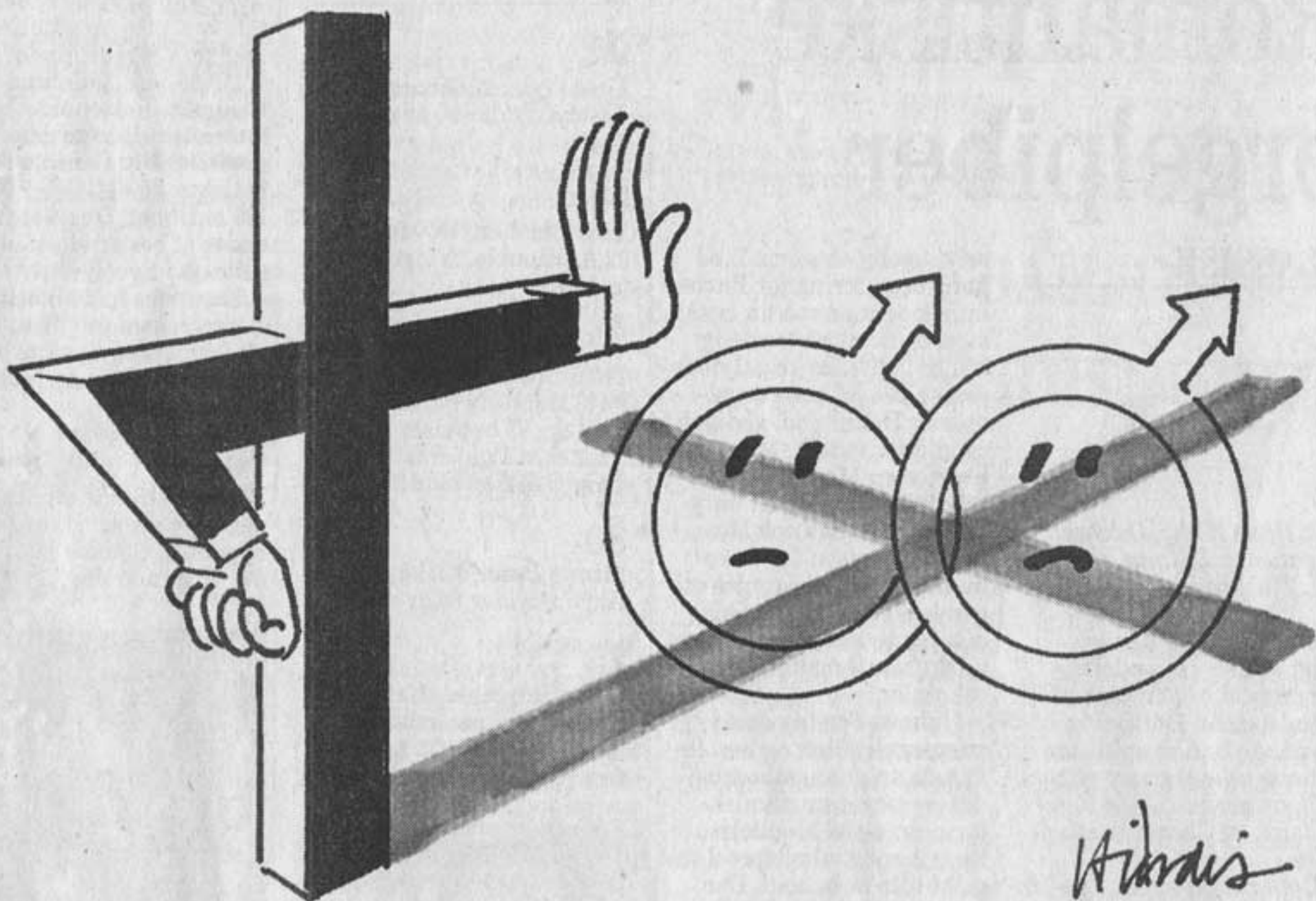

13/8-94

De fleste opfatter det at gifte sig i en kirke som en social ret – som retten til bistandshjælp eller til at blive behandlet på et hospital. Men kirken er ikke noget socialkontor: Den er centeret for vores tro. Og Guds kærlighed angiver rammer for denne tro.

Kirken og homoseksualitet

MORGENPOSTEN
FYENS STIFTSTIDENDES
KRONIK

13. AUGUST 1994

Af
CYRIL
LYKKEBO-MALKA,
psykoanalytiker,
Odense.

Sognepræst Lars Ole Gjesing plæderer i sin kronik 5. august 1994 i Morgenposten Fyens Stiftstidende for, at folkekirken snarest finder ud af at indrette en velsignelse for par af samme køn.

Dog er der et par huller i Lars Ole Gjesings argumentation. Huller, som ikke skal være der, hvis vi skal have en saglig og fornuftig debat, idet Lars Ole Gjesing leder os til en bestemt opfattelse både af seksualitet, kærlighed og Bibelen, og derefter konkluderer, at spørgsmålet allerede er afgjort.

Men først er der tre steder, der skal belyses fra en anden vinkel, hvis vi skal have en ordentlig debat.

For det første må vi prøve at definere homoseksualitet som helhed. Er det noget medfødt, folk ikke kan gøre noget ved, eller er det noget arvet, psykologisk eller sociologisk, som kan blive ændret, hvis man er interesseret i det?

For det andet må vi spørge, hvorfor de homoseksuelle er interesseret i at blive viet i kirken. Er det for 'romantikens' skyld, og i så fald skal kirkens rolle her i landet så ende med at blive et forlystelsessted og ikke andet?

Og endelig: Er det teologiske grundlag virkelig i orden for udførelsen af et sådant ritual? Hvis kirken går med til at indføre et velsignelsesritual for par af samme køn, er det så forance eller ligegyldighed, der ligger til grund?

Hvad er, og hvad skyldes homoseksualitet? Er homoseksuelle født homoseksuelle eller er det noget 'tillært'? Tit erfarer man, at homoseksuelle giver udtryk for, at de har følt sig tiltrukket af deres eget køn, så langt tilbage de kan huske.

Psykologisk set har man gerne en tiltrækning til sit eget køn omkring 3-5-års alderen, som et led i ødipuskomplekset. Afhængigt af, hvordan barnet udvikler sig og bliver behandlet, vil den homoseksualitet forsvinde, eller dæmpes kraftigt, for at blive et led i en almen sek-

sualitet. Eller også vil den blive kraftigere, blive slået fast og hermed blive til personens almindelige seksualitet.

Imod teorien om, at homoseksualitet er medfødt, er der tre vigtige punkter:

1. Man kan finde mange homoseksuelle, som har haft et heteroseksuelt liv, hvorfra homoseksualitet blev en udvikling, eller en forlængelse.

2. Hos andre har man set homoseksualitet udvikle sig, efter at de har levet under forhold, hvor der ikke var andet end det samme køn. (Krig, fængsling, osv.).

3. Endelig kan både hypnose og psykoanalyse fjerne homoseksualiteten, og dette ville jo ikke kunne lade sig gøre, hvis det var medfødt!

Desuden ses der også en sociologisk faktor. Flere bøsser, jeg har haft i behandling, har påpeget, at deres homoseksualitet tillod dem at vise deres 'svage' side. En side, som samfundet ikke tillod dem at vise, som mænd.

Imodsætning til andre seksuelle afvigelser kan man leve en hel normal og harmonisk tilværelse som homoseksuel. Derfor er der ikke behov for at behandle homoseksuelle, selv om det dog kan lade sig gøre, hvis den enkelte homoseksuelle måtte ønske det.

Set fra dette synspunkt, og hvis man betragter homoseksualitet som en afvigelse, er det ikke forbavsende, at der kan gøres noget ved det gennem psykoanalytisk behandling. Spørgsmålstegn kan sættes her ved rimeligheden af at normalisere homoseksualiteten så meget, at nogle mennesker slås fast i en situation, de psykologisk set måske ikke har det godt med.

Dette betyder ikke, at bøsser og lesbiske ikke har det godt med at leve som homoseksuelle, men jeg kender til flere eksempler, hvor homoseksualiteten dukker frem efter en psykologisk blokering, og i stedet for at gøre noget ved det søger personen de homoseksuelle miljøer for at være sin identitet bekendt og ender med ikke at turde komme ud igen.

Vælger man at forblive homoseksuel, vælger man også de eventuelle fordele og ulemper, der måtte være forbundet dermed, ligesom hvis man vælger at leve alene. I et papirløst forhold eller i et ægteskab; der er fordele og ulemper ved det hele. Hvis man føler sig nedværdiget i det valg, man har truffet, må det da betyde, at man ikke har det godt i den situation, man er i. At man ønsker noget andet, og det må her være enden af afgørelse, om man vil tage nogen skridt for at ændre sig selv og sin livsform eller ej.

Man kunne her spørge, hvorfor de homoseksuelle vil have deres forhold velsignet af kirken!

Det er jo sådan, at vi her i landet betaler kirkeskat, og derefter har vi ingen forpligtelser over for kirken! Vi bliver døbt, konfirmeret, gift og begravet i en kirke, og det var så det! Dette overfladiske forhold til vores religion skaber i øvrigt en glimrende grobund for nyreligiøse bevægelser, som blot behøver at trampe lidt på en modstander, som allerede ligger ned!

De fleste opfatter det at gifte sig i en kirke som en social ret, lige så vel som retten til bistandshjælp eller til at blive behandlet på et hospital, når man er syg. Det har vi jo betalt skat til! Og ved at nægte en velsignelse til de homoseksuelle, nægter vi dem en 'rettighed'.

Men kirken er jo ikke et socialkontor; den er centeret for vores tro! Og kræver Gud intet fra os? Selvfølgelig er Gud forstående, tilgivende og kærlig og elsker alle sine børn. Men er kærlighed at lade børnene gå deres egne veje? Eller er kærlighed at give mulighed for at gå sin egen vej, men også mulighed for at lade være, og dermed gå glip af nogle 'friheder', men til gengæld få andre goder. Noget for noget?

Spørgsmålet er ikke 'Har vi forståelse for de homoseksuelle?', men: Er der plads til de homoseksuelle rent teologisk og kirkeligt set?

Her benytter Lars Ole Gjesing sig af Det Gamle Te-

Spørgsmålet er ikke, om vi har forståelse for de homoseksuelle, men: Er der plads til de homoseksuelle rent teologisk og kirkeligt?

stamente, hvori han påpeger, at der kun er tale om fordømmelsen af seksualitet imellem mænd, men ikke af homoseksuel kærlighed. Men det kommer meget an på, hvad man vil tolke af skrifterne, og hvordan man forstår dem. I Lars Ole Gjesings kronik bliver Bibelen forstået meget firkantet, og er hermed nemmere at vælge...

Det er rigtigt, at 3. Mosebog fordømmer mandligt samleje. Men så langt behøver vi slet ikke gå!

Allerede i 1. Mosebog, det første kapitel i Bibelen, står der jo, at mand og kvinde blev skabt som mand og kvinde for at udfylde hinandens liv, hengive sig til hinanden i kærlighed og sætte børn i verden. Seksualitet bliver selvfølgelig ikke udepenlet her... Men hvordan sætter man børn i verden? I

begyndelsen fik mand og kvinde velsignet deres forhold af Gud.

Altså teologisk set blev mand og kvinde skabt med et bestemt formål. Det er først senere, at kærlighed og sex blev revet fra hinanden, og at seksualitet blev degraderet til selvsk begær, (jvf. den efterhånden kendte fortælling om Sodoma og Gomorra).

Seksualitet er i Bibelen en del af kærligheden, ikke baggrund for kærligheden!

Og dette omfatter også kvinder, i modsætning til hvad Lars Ole Gjesing skriver! Jævnfør Paulus i Romerbrevet kap. 1, v. 26-27: 'Derfor prisgav Gud dem til vanærende lidenskaber: Deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige, og ligeså opgav mændene den naturlige omgang med kvinder og optændtes af deres begær efter hinanden; mænd levede skamløst med mænd og pådrog sig derved den straf for deres vildfarelse som de fortjente'.

Begge køn er her omtalt, men det er rigtigt, at kun mændenes forhold til hinanden bliver udpenslede!

Endelig kan vi også se på Efeserbrevet kap. 5 vers 31 m.v., hvori der fortælles, at 'Derfor skal en mand forlade sin hustru, og de to skal blive ét kød'.

Altså en levende organisme, i et livfællesskab, der udgør selve grundcellen i samfundet. Er familierne da ikke Guds byggesten i hans fortsatte skabelse af menneskeslægten? I øvrigt bekræftet af Jesus: 'Derfor er de ikke længere to, men ét kød. Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille' (Markus 19,9-10).

Det teologiske grundlag for at nægte at vie homoseksuelle i en kirke er altså i orden. Og med et sådant grundlag kunne vi spørge os selv, om vi vil kunne vedtage en velsignelsehandling, som på trods af nogle præsters velbegrundede modvilje vil kunne tvinge en præst til at handle imod Bibelen og sin tro ved at vie homoseksuelle.

Det må være præstens valg! Lige så vel som det må være de homoseksuelles valg, at de for det første vil forblive homoseksuelle, for det andet leve sammen, for det tredje registreres som partnere af det offentlige system, og endelig vil vies i en kirke.

Andre præster, som ikke behøver at være ekstremister af den grund, må også have muligheden for at nægte en sådan velsignelse, da den nægtelse er lige så berettiget og velunderbygget (måske endda bedre) både psykologisk, sociologisk og teologisk som det omvendte.

For kan en præst give Guds velsignelse af noget, som så tydeligt bliver fordømt af Gud selv i Bibelen?